

Tuần Báo Vô Vi

16 tháng 2 năm 2014

Số 173

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Tình Thầy Tận Độ
- Hướng Tâm
- Tâm Sự với Đức Thầy
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Thoát khỏi phàm tục tiến thẳng về ánh sáng vô cùng tận thì mới hiểu được là vô sanh có phải không?
2. Hiểu được vô sanh thì tâm thức sẽ được ổn định và thanh tịnh có phải không?
3. Mạng sống của loài người nơi nào là trung ương chủ thể?
4. Làm người mỗi mười năm đều thay đổi tại sao?
5. Làm người hiểu được nhiều việc có hữu ích gì không?
6. Duyên lành tái ngộ trên mặt đất này là sao?
7. Vô cùng tiến hóa là sao?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 27 tháng 4 năm 1996 1) Hỏi : Thoát khỏi phàm tục tiến thẳng về ánh sáng vô cùng tận thì mới hiểu được là vô sanh có phải không? Đáp: Thừa đúng! Thật tâm hành pháp thì mới có cơ hội tiến về cõi vô cùng tận mà nhận thức ra chơn tướng của chính phần hồn là vô sanh. Kệ: Thấy rõ chơn tâm tự thức hồn Vô sanh sống động chỉ phần hồn Về nơi vô tận ta tu tiến Chẳng có buồn vui tự thức tồn.	Ngày 28 tháng 4 năm 1996 2) Hỏi : Hiểu được vô sanh thì tâm thức sẽ được ổn định và thanh tịnh có phải không? Đáp: Hiểu được vô sanh là tâm thức đã thoát phàm, khôi phục ánh sáng tự nhiên và hồn nhiên, thật sự đẹp được nghiệp chướng, sẽ không còn tái phạm nữa. Kệ: Sống vui trật tự tiến thanh vừa Chẳng có loạn động chẳng thích ưa Đời đạo song hành tâm tự thức Vui cùng Trời Đất chẳng còn mưa.
Ngày 29 tháng 4 năm 1996 3) Hỏi : Mạng sống của loài người nơi nào là trung ương chủ thể? Đáp: Thừa mạng sống của loài người khối óc là trung ương chủ thể. Nếu biết được sự phát triển của trung tim bộ đầu, thì khối óc sẽ được luôn luôn phát triển và sẽ thông cảm trung tim sanh lực cần khôn vũ trụ, cuộc sống sẽ được an vui. Kệ: Cảm thông nguyên lý đạo mùi tiên Chỉ có phân minh đạo chẳng phiền Hồn Vía thông giao nguyên lý đẹp Chung vui học hỏi chẳng nuôi phiền.	Ngày 30 tháng 4 năm 1996 4) Hỏi : Làm người mỗi mười năm đều thay đổi tại sao? Đáp: Thừa làm người mỗi mười năm đều thay đổi tùy theo sự va chạm của cuộc sống, trong giới tiền, tình, duyên, nghiệp, mà tự nó thay đổi, theo chiều hướng ác hay trước. Ngược lại người tu thiền sẽ được tiến hóa, sau sự dày công tu học, va chạm càng mạnh tâm linh càng phát triển. Kệ: Càng tu càng cảm thấy hiền tiến Tự thức tâm linh lại đạt yên Chẳng sợ chẳng buồn trong giới trước Phân minh rõ rệt dễ tham thiền.
Ngày 1 tháng 5 năm 1996 5) Hỏi : Làm người hiểu được nhiều việc có hữu ích gì không? Đáp: Thừa làm người hiểu được nhiều việc rất hữu ích cho sự tiến hóa từ tâm lẫn thân. Kệ: Biết được quán thông tận các ngành Trí tâm phân giải thật là nhanh Đạo đời thông suốt hai chiều tiến Thanh trực phân minh rõ các ngành.	Ngày 2 tháng 5 năm 1996 6) Hỏi : Duyên lành tái ngộ trên mặt đất này là sao? Đáp: Thừa duyên lành tái ngộ trên mặt đất này, mới gặp mặt như người thân, dần thân giúp đỡ lẫn nhau không ngần ngại. Kệ: Gặp nhau vui hợp chan hòa thương Giúp đỡ cùng nhau tái mở đường Quý trọng trùng tu trong thức giác Dù nhau thanh nhẹ thật là thương.
Ngày 3 tháng 5 năm 1996 7) Hỏi : Vô cùng tiến hóa là sao? Đáp: Thừa tình Trời Phật, không có biên giới, gọi là vô cùng tận. Kệ: Thương mình tự tiến xét tâm thân Tự tiến tự tu chuyển góp phần Xây dựng không ngừng tâm thức đạo Triền miên học hỏi tiến cao tăng.	

GIA ĐÌNH (tiếp theo)

...
Ghét rồi hết ghét càng mình

Thương rồi lia xác chữ tình hư không

Nhiều người ở thế gian luôn luôn vợ chồng thế gian ghét, ghét hoài, ghét hoài, ghét rồi hết ghét. Hết ghét rồi thì mình, biết cái tội lỗi của hai bên, và sự sai lầm của hai bên. Chúng ta tu Vô Vi cầu, cầu cho có cái chuyện đó. Hết cái ghét nó vô rồi, thì chúng ta tìm cái cách công phu cho nó nhiều, để giải đem cái cụm mây đó đi. Biết cái lỗi đó của ta không phải lỗi người khác. Nếu chúng ta thông minh như chư Phật chư Tiên, chúng ta đâu có ghen ghét ai. Chúng ta còn phạm tâm tà ý quá nhiều, chúng ta mới ghét người này người nọ, rồi ta đặt ra thương rồi ghét rồi đủ chuyện. Nhưng mà xét kỹ lại chúng ta ghét là chúng ta muốn có sự thương chứ gì, nhưng mà thương rồi thì lia xác chữ tình hư không. À, thương rồi tới lúc mà chết rồi, thì cái chữ tình nó cũng hư không. Cái tình thương của thế gian là giả tạm mà thôi, còn chúng ta hoà đồng với cộng đồng của vũ trụ mới là cái chánh lý, là đường lối của Trời Đất. Cho nên Đức Phật đã hoà đồng với vũ trụ, hoà đồng với Thiên Không nhập Niết Bàn, đi càng ngày càng cao siêu để lại cái hành động cho mọi người tự thức giác, tự chiếu rọi lấy nội tâm mà tu hành. Bây giờ, chúng ta đi theo cái đường lối đó. Chúng ta phải hàng ngày các bạn soi hồn pháp luân là rửa dọn làm cho nó đi trở lại không không, không có theo cái hướng:

Lục trần vọng động long đong

Chạy theo động loạn khó phòng sửa sai

Nếu mà chúng ta cứ hướng ra ngoài so đo, gia đình này, gia đình kia, gia đình nọ là hư. “*Bản thân bất độ hà thân độ*”, thân của chúng ta ở trong này không sửa làm sao sửa bên ngoài được.

Cho nên phải sửa cái bên trong chúng ta để ảnh hưởng người khác, cái đó là chánh Pháp, còn so đo với chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ là hư hết trời.

“*Chạy theo động loạn khó phòng sửa sai*”: Càng ngày càng sai thêm, càng đi xuống, càng bị xô mũi cũng như con trâu. Giận một việc gì là ôm lấy nhớ lấy, ngoan cố là cũng như chúng ta bị ghim vô cái

trong cây đó, bị cột một đồng đó, cục cựa không được. Hai vợ chồng giận với nhau, ông cũng không muốn ngó bà, mà bà cũng không muốn ngó ông, mà ông cũng không muốn nghe tiếng của bà, mà bà cũng không muốn nghe tiếng của ông là tại sao? Tại vì bị xô mũi rồi bị cột ở trong gốc cây đó cục cựa không được, cứ ôm cái cục đó thôi thấy không? Cho nên Đức Di Lạc cười thế gian, Ngài đã giải thoát được lấy Ngài, phá những cái cụm mây tăm tối đó Ngài chỉ cười vui, thấy thiên hạ họ chấp với nhau, chứ thiệt ra họ vọng động đi trở lộn xuống, mới kêu bằng chấp giả, mà mấy cái luân xa đó nó cởi mở đi trở lộn lên, chỉ có cười vui trong cái gia cang, cái gì cũng có thể tha thứ được. Nếu đi xuống thì cái gì cũng có thể chấp được, mà chúng ta đi lên thì cái gì cũng có thể tha thứ được. Cho nên nó có những cái ảnh hưởng rất tốt, những vị tiền bối đã đi, và đạt được sự thành công rất mỹ mãn, và tại sao Ngài cười với một cái nụ cười rất huyền diệu kinh niên, mà chúng ta lại cứ nuôi những chuyện buồn hận kinh niên, thấy rõ ràng bạn đi xuống, bạn dè xuống đầu bạn nặng, tâm bạn động, khóc thầm, buồn bực, tối tăm, rồi cuộc nói mình đại dột, phải không? Bây giờ chúng ta tu cái Pháp này không có đại dột, chúng ta đã có soi hồn mở bộ đầu, làm pháp luân mở ngũ tạng, cứ việc làm tới cho nó đi ra, rồi tự chủ quyết định ở hay là đi, cái quyền sở hữu chủ của ta, còn bạn thế gian vợ chồng là bạn mà thôi, con cũng bạn mà thôi, chúng ta lo sửa mình để ảnh hưởng tất cả.

Bình minh thiên kế sẵn tài

Giúp người hoạn nạn an bài sửa thân

Đó bình minh thiên kế sẵn tài, sự sáng suốt ở bên trên rõ ràng, sẵn, cái chuyện thanh cao hoá giải cho tất cả mọi người.

Giúp người hoạn nạn an bài sửa thân, hỏi cái hoạn nạn là cái gì, bạn buồn bực người khác là bạn đem cái hoạn nạn cho nội tâm, mà bạn hướng thượng thì cái hoạn nạn đó nó phải tiêu tan.

Bạn đi theo cái sự sáng suốt thanh cao ở bên trên, thì bạn tự an bài sửa tâm, mà ai thấy, ai thấy được cái hoạn nạn của các bạn, nay buồn chút mai buồn chút, rồi nó đọng phải rồi mới lộ ra ở thế gian, cái

khởi điểm chúng ta tu về VôVi, cái khởi điểm của hoạn nạn chúng ta biết, gặp một cái thử thách giữa vợ chồng bạn bè là chúng ta biết, này tôi còn giận, tôi còn hờn, tôi còn buồn đâu có được, tôi phải mượn cái Pháp này tôi giải nó ra, để nó hoà đồng với sự thanh cao ở bên trên, tôi lánh xa nó một thời gian rồi, tôi sẽ lại đối chiếu thì nó mở ra. Cái hoạn nạn chúng ta trị tận gốc thì nó không có tái phát, mà nhiều người cứ nuôi nay chút mai chút, rồi sau này nó cô đọng thành một cục, đi ra ngoài đường thấy xe mà cũng đi đại nó cán chết gãy chân cũng có nữa, là do cái bản tánh mà sanh ra cái hoạn nạn không hay. Cho nên người thế gian không hiểu, đi coi tướng, xem Thầy, thì Thầy dòm sắc mặt là biết rồi, thì cái người đó hay giận hờn, sau này nó cô đọng cái tánh nó, nó sẽ bị một cái nạn gần đây.

Còn ở đây này tu Vô Vi này nó cởi mở rồi, nó biết nguyên căn nó đến đây, nó là một vị Bồ Tát, thừa hành phận sự để hoá giải hạ cấp. Nó có hờn, có vía, có đến là có đi, nó không có sợ nữa. Nó chỉ lo nó sửa lấy nó, nó tu lấy nó, nó mở lấy nó, thì cái tử vi của nó, là chính nó sửa lấy tử vi của nó. Vận mạng của nó nó tự sửa, là tại sao nó tự sửa được. Bạn thấy chiếc xe hơi bạn đang dùng, thì bạn chạy hàng ngày một ngàn cây số, thì cái xe bạn phải hư rồi, còn cái này không, bạn không có xài nhiều, bạn trở lại bồi bổ sửa chữa đem cái thanh điền hoá giải, càng sửa càng minh, càng sửa càng tiến. Thì cái cơ thể của bạn không khác gì một chiếc xe nó càng ngày càng mạnh dạn và cởi mở tiến thân chớ nó không có thụt lùi, nó càng ngày càng tiến bộ thêm, thì cái đó là cái vận mạng của các bạn tự sửa rồi, không khác gì chiếc xe đó nó lại được sống lâu hơn nữa. Cho nên cái Pháp này, tôi nói là đổi cái số mạng, đổi tâm tánh, mà cái mạng của chúng ta ngắn hay là dài cũng do cái tâm tánh tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ô, dục mà ra. Bây giờ chúng ta tu cái Pháp này chúng ta trị nguyên căn diệt tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ô, dục, mình cảm đường đến như đường đi là chúng ta đã diệt được rồi.

Phá mê phá chấp tối cần

Thương người đồng cảnh tự lần sửa sai

Mình phá mê phá chấp, à mình sửa được tiến về cái điền giới, thì mình đâu còn có mê chấp ở thế gian, điền là linh mà. Mau lắm, chuyển động mau lẹ hoá giải cấp thời, không có chấp. Phá mê phá chấp tối cần, nó càng ngày càng sửa, thì cái chuyện mà mê chấp là nó phải bỏ.

Thương người đồng cảnh tự lần sửa sai. Vợ chồng cũng đồng cảnh, nhân loại cũng đồng cảnh, vạn vật cũng đồng cảnh. Chúng ta phải thương, phải tìm hiểu nó là ta, ta là nó, mới đồng cảnh, tự lập sửa sai, sửa những cái sự sai lầm đen tối của nội tâm của chúng ta hay giận hờn.

Bên trong uất khí chuyển hoà

Bên ngoài quảng đại dồi mài sửa tâm

Ở bên trong thì uất khí nó cứ chuyển hoà. Nó cuộn cuộn, bạn giận ai thì nó giận hoà, nó nhớ cái chuyện đó hoà, nó cô đọng hoà, bên ngoài thì quảng đại, mà chúng ta hướng thượng ta dòm, ngoài ta ra còn Trời Đất rộng rãi, chúng ta phải đem cái lượng độ nhơn, đem cái sự quảng đại để dồi mài sửa tâm.

Tình thương chuyển hoá thậm thâm

Đi người hiểu đạo tránh lầm tránh sai

Cái tình thương chuyển hoá thậm thâm, tình thương càng ngày càng chuyển hoá, càng mở càng đi sâu, càng thanh nhàn, càng thoi thới, thăng tiến ở bên trên đi người hiểu đạo, làm cha con trong gia đình cũng vậy, khi chúng ta tu cố gắng tu sửa mình, chừng nào mà nó hiểu đạo nó hiểu muốn tới nó hỏi thì ta đi dắt nó thôi, chứ chúng ta không nên buộc vợ con tu, không có buộc ai hết, lo sửa mình để tiến, mới đi dắt người khác được, còn buộc họ nhiều khi họ nể, họ nể tình cha con họ tu, nhưng mà tâm họ động không được. Cho nên chúng ta tu ở đây phải đi theo đường lối của Đức Phật, Đức Phật không buộc ai thì chúng ta không nên buộc một người nào hết, chỉ lo sửa sai của mình để tránh cái ngoan cố chấp nê ⁽¹⁾ căn bản đã sẵn có.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài gòn ngày 29/3/1975)

¹ Chấp nê: Câu nê, một mực theo cái có sẵn.

VÔ VI LÀ GÌ?

(Ích lợi của phép Soi Hồn)

Đức Thầy định nghĩa vô-vi: **vô là không, vi là nhỏ thật nhỏ, vô-vi là không cả cái nhỏ nhất**. Nói theo kỹ thuật thì giống như là mở loa lớn lên liên tục (analog) nhưng trên thực tế là nhiều cấp (digital) khác nhau. Bài này ghi lại vài lời dạy của Đức Thầy về cách khắc phục các sai lầm trên đường tu học.

1. “KHÔNG” SƠ CẤP

- Lời dạy căn bản của Đức Thầy cho người mới tu: **trong cái “có” nó có cái “không”**. Có đó mất đó, chết rồi thì ai cũng xuôi tay.
- Cho người nhà giàu tiếc của: **“Trong không mà có”**.
- Cho người bắt đầu vào điển giới và mở huệ: **“Trong tướng có tượng”, hay: “Đừng sai lầm trong điển giới”**... Nghiệp trong kiếp này và cả trong tiền kiếp ảnh hưởng rất nhiều đến việc tu học.

Lúc mới vào tu, có lần Đức Thầy nhìn tôi và nói: **“Tiền kiếp tu chùa, tu miếu”** (nên đầu mở bậy). Theo ý Đức Thầy mà tôi hiểu thì trong quá khứ ba ngàn năm vừa qua, chỉ có vài đệ tử của Phật Thích Ca và Tổ Bồ Đề Đạt Ma là có chánh pháp!

Tôi không thấy được phía sau đầu của chính mình, nhưng có thể so sánh mấy người xuống tóc khác, bị mở phía sau: có người thì mở phía dưới, có người mở phía trên (sau đỉnh đầu), có khi mở bên trái, có khi mở bên phải, hoặc có khi cả hai bên... Sợ có ai quên, xin nhắc lại: hai trong 6 điểm tập trung (để mở) đầu tiên của Vô-Vi là trung tâm chân mày và đỉnh đầu!

Trị liệu cho khai mở không chân chính là phép Soi Hồn. Khi mới gặp Đức Thầy thì Ngài dạy tôi phải **soi hồn cho nhiều**.

2. “KHÔNG” CAO CẤP

A. Có một bạn đạo mới **mở huệ nhãn** khoe với Đức Thầy, Ngài dạy: **trong “không” còn “không” nữa**. Tôi nhớ Đức Thầy giảng về huệ nhãn đại khái gồm

có: minh cảnh đài trước ngực, đệ tam nhãn giữa hai chân mày hay giữa trán, nhìn bàn tay cũng thấy...

Mở huệ nhãn thấy chuyện vô hình, tránh được nhiều sai lầm. Nếu được Đức Thầy trực tiếp mở bằng thanh điển thì lại rất khó giữ. Thông thường là mở bằng điển võ, thấy hình ảnh rất rõ, nhưng tần số không cao, không quá sáng suốt, rất thích làm thầy.

B. Tu càng lâu thì **6 luân xa** càng mở. Hai luân xa cao cấp là chữ Di và chữ Phật dọc nhâm mạch trước người. Các huynh trưởng tu lâu hay hăm he về *quỷ môn quan* sát phía trên hoành cách mô, cần luân xa chữ Di phía trên trị liệu (rút lên đầu để giải khi ngồi thiền). Luân xa chữ Phật ở rún (lúc thở chiếu minh) trị liệu tà trước tấn công từ hai bên hông.

C. **Ngũ tạng** có nhiều tài liệu để tham khảo. Khi thông tạng tim thì có chơn tình, thông tạng gan thì nhân ái (huệ can), thông tạng tỳ thì bớt tham ăn (huệ tỳ)... Nhưng chữ “huệ tâm” trong câu “Pháp Luân Thường Chuyển huệ tâm khai” là chỉ phần hồn (khoa châm cứu cũng nói: tim và màng bao tim là 2 kinh mạch khác nhau), ráng thở cho nhiều, một ngày nào đó chơn hồn lên được trên đầu thì xuất hồn mới thanh tịnh.

Sách vở bên ngoài có khi đề nghị xuất hồn từ sau đầu, hoặc khai mở luân xa bên trái của rún. Lúc mới vào tu, Đức Thầy đã nhìn tôi mà lắc đầu: **thiên theo sách vở!** Đúng là điếc không sợ súng.

3. LỚP HỌC THIÊN ĐÀNG

Nếu xuất hồn lên được Thiên Đàng sẽ học được nhiều điều quan trọng. Quy nguyên hồn, vía lên đầu cũng là cách trị bệnh khai mở không chơn chánh.

Tuy sách “Phép Xuất Hồn” của Đức Tổ Sư chỉ trình bày *cấp 1 của Thiên Đàng* là Thánh Giới, nhưng nhờ lên được đây mà Đức Tổ Sư học được phép Soi Hồn, mới có Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp hiện nay, một loại chánh pháp.

Sách “Thiên Đàng Du Ký” trình bày 3 cấp Thiên Đàng: Thánh Giới có Đức Khổng Tử, Trung Thiên có Ngũ Lão, Tam Thanh là Thượng Thiên Đàng. Ngoài ra, chỗ cao nhất mà linh hồn người ta có thể cư trú là vùng bên ngoài Tam Thanh của Thượng Đế Huyền Huyền (thượng Tam Thanh, coi như “không” cấp 4).

Sách TĐĐK vẫn chưa lên đến các cõi cao nhất như Niết Bàn (nơi hồn 3 của các vị đắc đạo cư ngụ, “không” cấp 5) và Nguồn Cội (cao nhất, “KHÔNG” cấp Vô Cực).

Ngoài ra, Đức Tổ Sư có nói Hắc Bì Phật Tổ xuất hiện đầu tiên trong thiên địa. Có bạn đạo xuất hồn

lên được cõi này và nói đây là Thượng Niết Bàn, xin tạm ghi hồ sơ là “Không” cấp 6.

KẾT LUẬN.

Có lần tại khóa sống chung ở Boston (MA, Hoa Kỳ) đầu thập niên 1990, tôi được (Đức Thầy cho) thấy tình trạng một đứa bé bị **ma nhập**: một vùng đen thui bao quanh đầu như một người đầu trọc đội tóc giả. Bạn đạo Vô Vi chỉ có ánh sáng trắng, dày hoặc mỏng. Tuy thỉnh thoảng có bạn đạo Vô Vi chột trở nên hơi động loạn nhưng tôi không mất niềm tin với pháp mà thậm chí họ sớm qua bài thi để lên lớp mới vì bạn đạo Vô Vi lên lớp đều có bài thi.

*Khương bửu Võ
(Los Angeles, ngày 8/2/2014)*

Hương Tâm

Kính Thông Báo: Kính mong tất cả các bạn đạo Vô Vi trên thế giới giúp cầu nguyện cho Mẹ và bà của các bạn đạo Vô Vi từ Đức Quốc: Đặng Ngọc Tấn, cùng vợ là Nguyễn Thị Thủy cùng 2 cháu là Đặng Mỹ Linh và Đặng Khánh Linh:

Bà Đinh thị Bằng, sinh năm 1929 tại làng Bồ Đình, xã Gia Vượng, huyện Gia Viễn, tỉnh Ninh Bình đã qua đời và từ giã cõi trần tại thôn Liên Thành, xã Phúc Ứng, huyện Sơn Dương, tỉnh Tuyên Quang vào lúc 20 giờ 50 phút (20:50), ngày 11.02.2014, hưởng thọ 86 tuổi.

Được sớm siêu thăng tịnh độ, về cõi trời thanh nhẹ để tiếp tục tu tiến.

Nam Mô A Di Đà Phật - vạn vật thái bình.
Nam Mô A Di Đà Phật - vạn vật thái bình.
Nam Mô A Di Đà Phật - vạn vật thái bình.

Thơ khấn tặng Mẹ (Bà) ngày 11.02.2014

Mẹ là sen tỏa ngát hương,
Cho con hiểu được tình thương vô cùng.

Mẹ hòa vào nỗi gian nan,
Để con có được bình an tháng ngày.

Mẹ đồng hành cùng nước non,
Như vàng trắng sáng, Hồn con soi vào.

Hai vai mẹ gánh đất trời,
Giúp con tiên hóa, Đạo Đời văn minh.

Con đi quá nửa cuộc đời,
Vẫn chưa thấu hết những lời mẹ ru:
À ... ời !!!
“ Công Cha như núi Thái sơn,
Nghĩa Mẹ như nước trong nguồn chảy ra.
Một lòng thờ Mẹ, kính Cha,
Cho tròn chữ Hiếu, mới là đạo con ! ”

Vấn Đạo qua Internet

Thiền Đường Lưu Động San José

Hỏi: Kính thưa Thầy, làm sao mà biết được mình đang ở trạng thái: Tâm Linh Phát Triển Không Ngừng Nghỉ ?

Đáp: Trạng thái tâm linh phát triển không ngừng nghỉ, từ giờ từ phút có sự cảm thức khác nhau, hiểu rộng và vững mạnh hơn, tự động hướng về thanh tịnh nhiều hơn, dễ tha thứ bất cứ một việc gì xảy đến, tức là tâm linh đang phát triển chiều hướng đi lên.

Hỏi: Kính thưa Thầy, làm sao biết được sự tiếp xúc với ánh sáng của mình là thực ?

Đáp: Khi nhắm mắt mà mình cảm thấy thanh diệu hơn xưa, tự nhiên cảm thức chiều sâu của chân lý, cảm thấy sung sướng và vui tươi, mặt mày hơn hờ và diệu hiền.

Hỏi: Kính thưa Thầy, khi mình đạt được sự thanh tịnh rồi thì mới thấy ánh sáng, hay là thấy ánh sáng rồi mới đạt được sự thanh tịnh ?

Đáp: Trước tiên thấy ánh sáng rồi từ từ mới đạt được sự thanh tịnh.

Hỏi: Dạ thưa Thầy, câu hỏi trong Mục Bê Tám lắc léo quá làm cho sự sinh hoạt hằng tuần lúc nào cũng sống động vì bạn đạo ai cũng ráng tìm câu trả lời cho thông suốt, tại sao phải lắc léo quá vậy ?

Đáp: Không lắc léo thì không có cơ hội dẫn tiến. Đời không gặt mình thì mình không có vững mạnh và thành công. Đối với đạo, thì khi mình cảm thấy thiếu ánh sáng thì mới cần tiến.

Hỏi: Dạ thưa Thầy, tại sao làm hội viên mà phải đóng nguyệt liễm hằng tháng \$10.0 ?

Chúng con kính cảm ơn Thầy yêu quý,
Bạn đạo San José

Đáp: Đóng \$10.0 là để đóng góp cho chung. Hằng tuần bạn bè đến thiền đường có cơ hội tụ họp chung vui. Số tiền này không cần lưu ý, dùng để cứu khổ ban vui, nhưng cuối cùng cũng kết hợp thành một số tiền hữu dụng cho chung khi cần đến: Thuyền có nước thì thuyền mới dễ trôi. Hành pháp có điển thì sẽ thuyết lý rõ rệt.

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gửi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TÁM TỪ HOUSTON

Katy, ngày 27 tháng 5, 1996

Kính thưa Thầy,

Vào khoảng tháng 9, 1994, theo lời mời của 1 số bạn đạo, Thầy ghé thăm Houston trên con đường hoằng pháp. Đến Thầy và bạn đạo đã cứu sống con, giúp con khôi phục được sức khỏe. Sau khi sống lại, con lại giữ những tính xấu, làm những gì theo ý con muốn, bất kể gia đình con cái, bạn bè, em và mẹ. Nói tóm lại con làm mọi người khổ vì con nhiều. Con theo chồng con nhiều, có khi chồng con nói con nghe, có khi con cũng không nghe. (Vì Thầy nói con, con còn không nghe mà.)

Chồng con hợp tác trong công việc thương mại với người ta. Con vì biết có cơ quy nhất xảy ra, con 1 phần giận người cộng tác với chồng con nên con để cho họ hưởng rồi sau này nếu động đất, họ sẽ chết luôn, con chết luôn. Nhưng con vẫn lai vãng và xuống thăm họ thường xuyên, con nhiều lần rất khó khăn trong vấn đề chăm sóc con của con nhưng con không nghĩ việc.

Sau đó con nghỉ việc, nguyện và hứa với Thầy đem thương yêu đến cho họ mà đến giờ sau 4 tháng nghỉ việc con vẫn không đem thương yêu đến họ được, chồng con giận con vì không có sự hỗ trợ của con về tinh thần và về việc làm ở dưới công việc thương mại, không có sự hỗ trợ của con về vật chất vì hiện giờ con không có làm ra tiền.

Mẹ con khuyên con đừng lo về vấn đề tiền. Bạn con khuyên con phải để ý đến sức khỏe. Chị Thọ ở T/Đ Tứ Thông khuyên con đi xin việc làm lại ở ty bưu điện vì phải lo nuôi con và trả nợ. Con nói với chị Thọ con sợ không thực hành Pháp Lý Vô Vi được thường xuyên. Anh Thọ nói đời đạo song tu, nên đi làm.

Con đã lỡ viết thư nói với họ sau này họ nên về VN để con làm công việc thương mại. Con có nói với họ là đầu óc con không được bình thường.

Con nói với chị Thọ con sợ sau này họ giết con. Chị Thọ bảo: "tiền kiếp em giết họ thì bây giờ em có sợ, họ cũng giết em." Bé Thụy ở T/Đ Tứ Thông nói: "chị chết nhưng chị có tu thì linh hồn chị cũng nhẹ." Anh Hiếu nghiêm mặt nói với con phải tu chứ không sau này nghiệp đến dồn dập, khổ lắm.

Thưa Thầy con có nên xin đi làm ở ty bưu điện lại không? Vì họ sẽ bắt con làm nhiều giờ khi con đi làm lại.

Xin Thầy cho con 1 vài lời khuyên bảo. Con đội ơn Thầy.

Con,
NTHM

Thư Hồi Âm của Thầy Tám

Tu là siêng năng hành pháp. Nếu không siêng năng hành pháp thì pháp lực sẽ không có thì làm sao giải được nghiệp lực. Đi làm là một cơ hội để cho lục căn lục trần thực hiện sự nhịn nhục cần thiết trong cuộc sống. Con dự định buôn bán thương mại nhưng trí óc không minh mẫn, chỉ tạo khổ cho chính mình mà thôi, không biết tính toán và hoà nhã với mọi người thì chỉ mất khách và sẽ không tiền. Vậy nhân cơ hội này, biết pháp, hành pháp thì sẽ tự lập lại trật tự của chính mình nhiên hậu mới hoà đồng với các giới, rước khách thay vì đuổi khách, thêm bạn bớt thù thì sẽ lợi lộc cho tâm thân. Người tu không cần phải nghe lời Thầy, nên xét hành động của Thầy mà tự thực hành xem có đúng không. Thầy là bạn của những người đau khổ và muốn mọi người tiến tới tốt, tự khai thông trí tuệ của chính họ, chứ Thầy không phải là loại người buộc người khác làm theo ý muốn của Thầy - bình đẳng chung sống hoà bình là cứu cánh của nhơn sanh trên mặt đất này.

THƯ GỎI THẦY TÁM TỪ SANTA ANNA

Santa Anna, ngày 15 tháng 6 năm 1996

Kính thưa Thầy,

Con là một bạn đạo rất mới của Vô Vi. Tu ở nhà vì hoàn cảnh nên không đến thiền đường được. Con rất cảm ơn Thầy và các anh chị đã nghĩ ra VôViLED vì được gọi thẳng về nhà con rất tiện lợi vì con có thể theo dõi mỗi tuần dầu không thể đến thiền đường.

Con ở Santa Anna tìm được Vô Vi và ngộ đạo sau bao nhiêu năm tìm tòi con gặp Vô Vi trong một thư viện của Mỹ, 3 cuốn sách làm thay đổi cuộc đời con là Địa Ngục Du Ký, Thượng Đế Giảng Chơn Lý và Tôi Tâm Đạo. 40 năm trời con theo đạo Công Giáo mà như đi trong sương mù. Nay nhờ Vô Vi mở mắt cho con, con như tỉnh dậy thay đổi từ đen ra trắng không thể tưởng tượng được. Nay Chúa Mẹ mới thật sự hợp nhất với con. Đến hôm nay con mới biết Vô Vi được 8 tháng qua 6 tháng thanh lọc bản thể, nay con vào thiền được 2 tháng, giống như đã có từ kiếp trước nay gặp lại vì con như một người mê say, bỏ không được. Mỗi cuối tuần con chạy xe tìm tòi lục lợi khắp nơi để kiếm thêm sách đọc về phần tâm linh giải thoát vì con rất mê đọc sách (càng đọc càng mê).

Về phần thực hành con đã nhờ địa chỉ trong các cuốn sách, tìm ghé thiền đường Hạnh Đức và gặp 1 huynh ở đó chỉ dẫn cho con, con thấy tiến triển rất tốt vì càng tu càng thấy bốn phận của mình, trách nhiệm của mình nặng quá, ráng lo độ cho mình mới hầu ảnh hưởng chồng con, cha mẹ. Nên con dành tất cả thời giờ trống của mình tìm hiểu đạo và niệm phật liên hồi ngoài giờ công phu.

Hôm nay con có 2 câu thắc mắc mà tuần vừa rồi con đã suy nghĩ rất nhiều, không biết có nên làm rộn Thầy không! Vì tu hoài có lẽ sẽ có câu trả lời cho mình thay vì ý lại vào Thầy, làm rộn Thầy. Nhưng con nghĩ lại biết đâu mình có thể đóng góp giúp ích cho cộng đồng Vô Vi càng ngày càng phong phú nhờ những thắc mắc của mình. Vậy con ghi thắc mắc của con nhờ Thầy minh luận:

(1) - Trong tuần vừa qua và hai lần khác nhau, sau khi đã niệm bát chánh, thở chiếu minh, soi hồn, con bắt đầu vào pháp luân để thiền, thì đang khi thở 1 hơi pháp luân đầu tiên, con thấy mình như nghiêng qua bên trái trong khi vẫn biết là mình ngồi rất thẳng, cảm giác bầu trời to lớn nghiêng bên trái

giống như đang ngồi trên 1 con tàu bị lật nghiêng vậy, con vội niệm Phật trên đỉnh đầu trong vòng 20 phút sau mới hết nghiêng, có phải con còn nhiều trước nên mới như vậy hay không? Con cũng xin thêm đây là con có 1 đường nứt từ giữa chân mày cho đến trên trán - chỗ chính giữa chấm tóc - lúc đầu đường nứt từ dưới chân mày lên, nhưng nay thì dưới chân mày khép lại và trên trán thì nứt rộng ra.

(2) - Điều thứ hai là cứ thỉnh thoảng chắc 1 hay hai tuần một lần kể từ tháng đầu lúc con bắt đầu soi hồn cho đến nay tức là cách nay 7 tháng sau khi hành pháp xong, con ngủ thì đêm nào cũng mơ và học nhiều điều tốt lắm, nhưng cứ cuối giấc mơ con thấy hà sa bằng 1 cái trứng gà sau đó các hà sa nhập lại và có một cục sáng rất rực rỡ, sau đó con thấy trong vùng ánh sáng đó lúc thì hai bàn tay, lúc thì mặt, lúc thì chân, có khi con mất, có hôm còn cái miệng rất đẹp và còn cười với con nữa, có hôm thì thấy người đàn bà từ ngực trở lên với 1 em bé nằm song song nhau và cười với con, sau đó con tỉnh dậy, không biết hiện tượng này là sao hả Thầy?

Con kính chúc Thầy nhiều sức khỏe để dẫn dắt chúng con. Tình thương bao la của Thầy con cảm nhận được rất nhiều lần dù chưa bao giờ gặp mặt Thầy. Hy vọng vào lúc mà duyên sẽ định, con có thể thấy được mặt Thầy dù chỉ nhìn xa thôi. Giờ công phu của con: sáng 5:30-6:30, chiều tối 8 đến 10 giờ tối vì hoàn cảnh của con không thiền cùng giờ với các bạn đạo khác được. Con xin cảm ơn Thầy, xin Cha và Mẹ ban nhiều sức khỏe cho Thầy.
Con, NL

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

(1) - Đó là chứng minh con là Pháp Luân Thường Chuyển có hiệu quả, con khai thác từ lãnh vực một. Luồng điện của ngũ tạng bắt đầu hội tụ, sẽ tung lên bộ đầu và kết thành Mô Ni Châu, xuất phát ra ngoài, sau sự dày công tu luyện của chính con. Chúng ta là người tin Chúa, quý Chúa và hướng về thanh nhẹ mà hành thì sẽ có cơ hội hiểu rõ rệt quyền năng của Chúa là vô cùng, thì mới có cơ hội thấu triệt được bao nhiêu kiếp sai lầm của chính mình đã luân hồi trên mặt đất nhiều lần, học khổ và thích khổ mà không biết tại sao. Do đó, con người bắt buộc tầm đạo và hành đạo. Nhìn lại chúng ta có một thể xác huyền diệu của Trời Đất ân ban nhưng chúng ta không chịu tự khai thác, luôn luôn ý lại hồ

trợ ở bên ngoài, tự đánh mất sự sáng suốt của chính mình, cầu xin không kết quả, cứ vẫn cầu xin mãi cho đến giờ phút lâm chung không biết đường thì phải nhập vào địa ngục là vậy. Ngày nay, con có duyên lành, hiểu được cả hai: xác và hồn, càng tu sẽ càng thức và biết được hồn là chủ của thể xác. Vậy con nên nghiêm chỉnh thực hành trong vòng trật tự sẵn có của tâm thức mà tiến về nguồn gốc thanh tịnh, lúc ấy con sẽ rõ Chúa và Mẹ là ai. Tâm thân không quân bình thì không bao giờ chịu dần thân học hỏi và phục vụ. Khi con hiểu được vạn sự trên đời là không, thì con sẽ có cơ hội tìm lại chánh gốc là gì. Vô Vi là một pháp cho mọi pháp, chỉ do hành

giả dầy công thực hiện là sẽ đạt thông. Cứu mình trước mới ảnh hưởng họ sau, một lòng không thay đổi.

(2) - Cảm ơn sự chúc tụng của con, con cương quyết hành đúng thì thanh tịnh sẽ hỗ trợ cho con trong mọi việc. Lo tu là cứu mình và cứu gia đình. Đạt được điển là tiền của Thượng Đế rất dồi dào, sẽ không lo buồn mà sẽ có tất cả, thích hợp với cuộc sống hiện tại. Chúc con và gia đình vui khỏe.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

Thi Ca của Đức Thầy

Montreal, ngày 23 tháng 2 năm 1980

PHỤ ÁI 7

Tiến trình hóa giải phân đường tiến
Pháp giới quy nguyên điển nối liền
Căn bản thượng từng quy nhứt lý
Hướng về nguồn cội hưởng triền miên.

Triền miên giao cảm nối liền
Căn cơ chuyển hóa từ miền hư không
Thế gian tiến hóa một vòng
Học rồi quy cội tiến tòng giải tâm
Cha Trời phân giải thậm thâm
Chờ cho con tiến tránh lầm tránh sai
Chính con mới có thực tài
Tiến lùi quyết định do đài trước thanh
Hướng thanh phát triển thực hành
Hướng trước vọng động chẳng thành việc chi
Tạo thêm khổ cảnh sân si
Tâm không thức giác cũng vì đấu tranh
Không đường không lối thực hành
Thanh cao chẳng có hôi tanh khó hòa
Ai ai cũng muốn lánh xa
Vì không cởi mở khó hòa thiện tâm
Tạo thêm lý lẽ sai lầm
Khó minh khó tiến khó tầm đến nơi
Cha Trời chân lý sáng ngời
Khai thông đời đạo lập đời Thượng Ngươn
Trở về căn bản keo sơn
Thương yêu vô tận quy hườn hư không.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

THIÊN ĐƯỜNG DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Hai Mươi Lăm (tiếp theo)

ĐẠO ĐỘNG ĐÀO NGUYÊN VÙNG NÚI CỬU TIÊN

HỒI ĐẠO ĐẠI TIÊN QUẢNG THÀNH TỬ

...

Dương Sinh: Hay lắm, theo đường đi tới, như lạc vào giữa cảnh núi non có suối tuôn róc rách, cây xanh mọc thành rừng thanh tĩnh mát mẻ, quả là vùng đất Thánh để nghỉ mát tuyệt đẹp. Nhìn những thứ bày biện trong động đều là vật thiên nhiên, bàn đá ghế đá, có suối nước tuôn chảy, trên bàn đá còn bày đủ thứ trái cây mà chốn phàm chưa hề thấy, khiến thèm chảy cả nước miếng, trong điện có một vị đạo sĩ cao minh đang ngồi trầm ngâm. Thưa thầy có phải đức tiên ông Quảng Thành Tử kia không?

Tế Phật: Đúng đây, mau tới trước vái chào ra mắt.

Dương Sinh: Đệ tử xin lạy chào đức Quảng Thành Đại Tiên. Bữa nay đệ tử theo ân sư Tế Phật tới Thánh địa Đào Nguyên, kính mong Đại Tiên hướng dẫn chỉ giáo cho.

Quảng Thành Đại Tiên: Dương Thiện Sinh bữa nay tới đây, lòng tôi vô cùng sung sướng, trước nhất hãy nhận trái Đào Nguyên tuyệt diệu do tôi thân tặng đã, chớ e ngại, các Tiên Đồng hãy mau dâng đào để Dương Sinh cùng Tế Phật dùng.

Tiên Đồng: Xin tuân mệnh, kính mời Tế Phật và Dương Thiện Sinh dùng để giải khí nóng nực.

Dương Sinh: Cảm tạ Đại Tiên cùng Tiên Đồng, đệ tử không dám làm khách. A, vị ngọt ngào hơn cả thứ lê quý ở núi, người ta thường nói: “Mình hay còn có kẻ khác hay hơn”, tôi nói: “Núi này cao còn có núi khác cao hơn”. Trái ngon của núi Tiên Sơn trần gian tuyệt nhiên không thể có nổi, ăn vào hương vị ngọt ngào thơm nức, không rõ nguyên nhân tại sao?

Đại Tiên: Trái tiên trồng nơi đây nước suối thanh tĩnh dư thừa, khí hậu trong lành, không có bụi bặm ô nhiễm cùng sâu bọ độc xâm phạm, sinh trưởng hoàn toàn tự nhiên không bị gió mưa làm hại hoặc ánh nắng mặt trời thiêu đốt, cảnh tiên lai trần ngập linh khí, vì cây tiên kết trái ở giữa hoàn cảnh tốt lành như thế này nên hương vị khác hẳn các loại trái trần gian. Thế nhân không ưa thứ trái cây sinh ra giữa chốn chợ ồn ào, mà phải sinh ra trong chốn núi sâu thanh tĩnh. Nhân loại nếu như sống ở nơi thanh tĩnh vô dục, vô nhiễm ắt sẽ là trường sinh bất lão thành kẻ siêu phàm.

Dương Sinh: Đại Tiên nói rất đúng, nếu được sống ở một nơi thanh bạch con người sẽ tránh được dục niệm phiền não, thân tâm chúng sinh cũng giống hết trái cây tiên ngọt ngào ngon miệng. Trên bàn có một con cóc đang tĩnh tọa, hai mắt chăm chú ngó đệ tử, không rõ nó có ý gì?

Đại Tiên: Cóc là do tinh hoa của ánh trăng hóa thành, là thần linh của thái âm nên cóc đó là thần vật, chỉ hít thở linh khí để sống, là đệ tử đặc ý của tôi, đạo hạnh cao thâm, cũng là nguyên linh của Hồng Sinh, mong Hồng Sinh nhận rõ chân lý thay trời tuyên hóa, vì thiên chức phổ độ chúng sinh mà gắng gỏi, ngày sau thành đạo tên ghi bảng trời.

Tế Phật: Sự sinh hóa của nhân loại đều có nguyên do của nó, có rất nhiều chim quý thú lạ đều là thần vật, linh khí của nó vượt hẳn phàm nhân một bậc, do đó mà cao minh hợp làm một với trời, sâu dày hợp làm một với đất. Người đời phải quên cái ta, chớ có quá lo cho mình mà không chịu làm lấy chút việc thiện, chôn vùi mất nhân cách, ngày sau sẽ đầu thai phương nào? Người ta bò lên cao, còn mình lao

xuống thấp hay sao? Nếu quả như vậy thì là chối bỏ nguồn cội con người rồi đấy. Mỗi cá nhân đều do linh khí của trời đất thai nghén sinh ra, phải biết quý báu điểm chơn linh này, đừng để linh khí tiêu tan, khiến hình hài biến đổi, làm mất đi cái vẻ quý báu của châu thân. Cuộc bái phỏng Đại Tiên tới đây xin tạm ngưng, cảm tạ Đại Tiên đã chỉ rõ bến mê, kính biệt.

Dương Sinh: Ân sư hồi thúc trở lại Thánh Hiền Đường, do đó phải bái từ đức Đại Tiên, cảm tạ ngài đã ban trái tiên cùng khai thông lễ đạo cho đệ tử.

Đại Tiên: Tôi chẳng dám giữ lâu, chúc hai vị thuận buồm xuôi gió.

Dương Sinh: Thưa con đã sửa soạn xong, kính mời ân sư khởi hành.

Tế Phật: Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hôn phách nhập thể xác.

(còn tiếp)

